

A gerlachfalvi csúcs

hatodik*) megmászása.

(1875. évi juliushó 31)

Dr. Dezső Dénes tanártól.

A kárpátok e legmagasabb pontjának megmászását eddig mindannyiszor Tatra-Füredtől a Felka völgyéből hajtattott végre. Mi is ez utat választók, mert más irány felől előbb említést sem hallánk sehol; utközben azonban határozott meggyőződésre fejlődött bennünk azon nézet, melyszerint nem a Felka völgyéből, hanem a batizfalvi völgyből kell e csúcsra az igazi utat, sokkal rövidebb s kevésbé fárasztó ösvényt, keresni. Ez irányban azonban még egy hegymászó sem kísérlé meg a feljutást, a kalauzok is csak Felka felől ismerik az utat, az ki tehát nem akar uttörő lenni, az inkább az ismert ösvényt válassza.

Mi elindulánk Tatra-Füredről éjjeli 1 órakor. Öten valánk, a mi nem kevésbé hátráltatá előrehaladásunkat, hatodik élőlényként kalauzunknak kis kutyája, gazdájának akaratára ellenére csatlakozott hozzánk. Kalauzunk Still János volt, uj-lesznai elemi tanító, ki hetven évei daczára, derekasan megfelelt vezetői tisztének; míg Ervin unokája, egy

*) Az eddigi megmászások sorrendét szorgos utánjárás után a mult ősszel a vidéken gyűjtött adatok alapján összeállítva e helyen közrebocsátani, annál indokoltabbnak látszik, minthogy Petermann-nak geogr. folyóiratában (Gotha. 1874. XI. füzet.) e csúcs harmadik megmászó hőse, (ki a többi között e sorok írója által is ösztönöztetett akkoriban a vállalatra,) bizonyos Steinberg Tódor ur, úgy van feltüntetve, mint ki első tette lábát a még soha meg nem mászottak mondott csúcsra! Megindított kutatásaink azonban következő eredményre vezettek. A gerlachfalvi csúcsra az ösvény felfedezőiként két derék zergevadászt, Urban Mártont és Still Jánost kell tisztelnünk. Előbbi molnár volt, utóbbi most is tanító Uj-Lesznán. Eltekintve több zergevadász állítólagos látogatásától e csúcsra, a turisták többé-kevésbé tudományos érdekekkel összekapcsolt expeditióinak sorozata a következő:

17 éves ifju, annyira elgyengült utközben, hogy 20 órai gyalogolás után az utolsó egy órát nem birt megállani, közel Tátra-Füredhez alétan összerogyott s kocsin kellett hazaszállítani; — 24 órai alvással kiheverte aztán minden baját. Hordárul, egyuttal hogy uj kalauz váljék belőle a csúcsra, Spitzkopf Mártont, alias Urbans Martint a Tátracsúcs mult évi egyik hősét, vettük magunkkal. Egy tanár- s utitársam kísérete mellett vigan indulánk neki a szalóki csúcs déli lejtőit borító sűrű erdőnek, de az éji homályban a gyenge lámpafénynél csak lassan haladánk előre, ugy hogy $\frac{3}{4}$ lett mire elértünk azon helyhez, hol a Felka patakot kötűskőkon át kell lépdelni (1595^m/ tenger felett). Ezen átkelési hely néhány ezer lépésnyire esik a felső erdőhatáron tul, vagy $\frac{1}{4}$ órányira a felkai tón alul. Itt szoktak megállni azok, kik két napra osztják fel az egész utat. Mi $\frac{3}{4}$ 5-ig időzünk s reggelizünk a sűrű törpefenyű bokrok közt vigan lobogó tűzünk mellett, csak azután kezdtük meg tulajdonképen a hegymászást. Rövid $\frac{1}{4}$ óra alatt könnyen feljutánk az előttünk domborodó alacsony hegyhátra, mely a Felka völgyét nyugot felől szegélyzi. Ez a gerlachfalvi gerincznek közvetlen folytatása; rajta juthatnánk északi irányban legegzenesebben a főcsúcsra, ha járható volna. A gerlachfalvi csúcs ugyanis délfelé ereszi gerinczét, mely folytatásában a gerlachfalvi kis csúcsot hordozza s ettől szétválík, ketté hasad, egy nyugoti és egy keleti gerinczre. Amaz a batizfalvi, emez a felkai völgyet kíséri. A két gerincz között óriási ür, a gerlachfalvi katlan, mélyen beszakadva terül el; három oldalról függőleges tornyok könyökölik körül. A keleti gerinczen (a katlan- és felkai völgy közötti falazaton) a feljutás megmászhatlan sziklatornyok által ugy el van zárva, hogy kénytelenek vagyunk a sokkal távolabb nyugoti gerincz (a katlan- és batizfalvi

I. — Első megmászója egy „ismeretlen“, kit a lesznaiak és Stillnek összhangzó állítása szerint néhai Urbán Márton vezérelt volt fel a 60-as évek végén.

II. — 1872. (aug.) az első ismert nevű: Holst Ferencz, keleti Poroszországból való s Berlinben egyetemi polgár, — mint jegyzéke mondja — Still János vezetése mellett ért fel a főcsúcsra. [1873-ban Hubert János, pozsonyi orvos, csak a kis csúcsig jutott Still-el.]

III. — 1874. (aug. 7.) sikerült Steinberg Theodornak, egy herrnhuti theológusnak, Elsner Hugo tanítványával együtt, elérni a főcsúcsra; szintén Still János kalauzolása mellett, mely alkalommal Horvay Sámuel első ízben volt fönt mint hordár.

IV. — 1874. (aug. 31.) Déchy Mór Pestről (társaival együtt) ugyanazon Still-el és Horvayval.

V. — 1875. (május) Dr. Simony Oszkár Bécsből egyedűl Horvay Sámuellel.

VI. — 1875. (jul. 31.) 1. fönt.

völgy közötti falazat) felé tartani. Az említett hegyhától 1 órán át roppant kősvatag-lejtőn folyton kömpölyköveken ugrándozva érjük el a Katlan déli párkányzatát. (1930^{m/}) Rémületes az első pillantás a katlanba; egészen víztelen, falai meredélyesek, feneké s egész környéke szörnyűséges sziklatörmelékkal, borzasztó görgetek tömkeleggel van borítva. 6 óra volt, mikor feljutottunk déli párkányára s már most körítve e katlant annak menedékesen emelkedő partszegélyén kezdetben igen könnyen haladunk egyre nyugot felé, egyre magasabbra s folyton sziklatöreteken hajlongva, melyek közt itt-ott szórványosan néhány sivár törpefenyű bokor teng. Nem sokára végkép megszűnik ennek is tenyészete (1971^{m/} magasságban.) Közel érünk azután egy kőrom-magaslatot, tetején póznajellel (2027^{m/}.) Ezzel elértük a nyugoti gerinczet s ennek lapos hátán hamar egy második romtetőre hasonló jellel ormán s innét igenyes északi irányban jutunk fölfelé, az utunkat álló első sziklatornyokat nyugot felé könnyen megkerüljük és minden különös nehézség nélkül érünk fel $\frac{1}{2}$ 8 órára a gerincznek egy mély bevágásához, a hol a továbbjutás lehetősége is elzártnak látszik nagyszámu égbemeredező sziklatorony által. Jobbra a rettenetes katlan tátong, előttünk a megmászhatlan sziklafalak emelkednek, balra a batizfalvi völgy szakad meredélyesen a mélységbe. Kalauzunk erre egy ferdén leereszkedő kőomlásos lejtőt mutat; ezen kellend le-másznunk. Rövid pihenés után neki indulánk. Az előlmenők léptei alatt tombolva rohannak a kövek a batizfalvi mélységbe; az embernek fáradtságába kerül tartani magát; azért többen vissza is fordultak már innét. Ez az első „próba“ a hegymászásban dilettánsok számára, kik nem szokták meg a mászást meredek hajlásu csuszamos talajon. Ez ut gyönyörű sziklaképződmények mellett visz el egy izoláltan álló magasan felnyulakodó s élesen kihegyezett szirtoszlophoz, melyet „szószék“-nek neveznek, s hol rendesen öt percznyi pihenés tartatik. E szószék már mélyen a gerincez alatt áll a batizfalvi völgy oldallejtőjén és igen szép pillantást enged vetni a mondtott völgybe, annak tűformájú csúcsképleteire, bizarr szirtfalazatára, váratlan tág felső völgy-katlanára és az abban kedvesen csillámló ábrándos tengerszemre. Siri esend uralg az egész tájon, még a patak is csendesen folydogál a völgy fenekén s ezüst szalagként csillogva élénkíti némileg a rémitő zord vidéket.

Innét kuszva mászunk ismét felfelé a gerinczre, melyet egy meglehetősen mély bevágásnál ismét elérünk (2168 m/). *) E horpadásban látjuk csak, mily hatalmas sziklahegyek azok, melyek a gerinczen utunkat elállották. Most már ki vannak kerülve, újra a gerinczen állunk, újra a zord katlan terület lábaink alatt. Az előhatolás a gerinczen azonban ujfént meg van akasztva; meredek óriási sziklák állnak utunkban, kénytelenek vagyunk, minthogy a nyugoti vagyis batizfalvi völgyoldalon sem lehetséges a továbbjutás, a gerincz keleti oldalára fordulni s annak lejtőjén, legfelső párkányán ama katlannak, — mely itten legkevesebb 300 m/ mélységben tátong közvetlen lábtalpunk alatt, — rémes sziklahasadékok között, keskeny s meredeken emelkedő ösvényeken keresztül-kasul felkapaszkodni, míg el nem érjük azon helyet, a hol a két gerlachfalvi gerincz összefut és ama csúcsot képzi, melyet a zergevadászok „kis-gerlachfalvi csúcs“-nak neveztek el.

E csúcs alján rendesen pihenés tartatik s erő gyűjtetik a munka hátralevő legnehezebb részletére. A körszemle e pontról elragadó. Lábaiknál dél felől közvetlenül esnek a falak a többször említett katlanba; kelet felé a közelben a keleti gerinczen kihegyezett sziklatornyok egész serege, sor sor után mered ég felé, távolabb a szalóki s lomniczi csúcsok gerincei s hátai vonulnak el; nyugot felé iszonyu meredek ormok s csúcsok emelkednek fel a magasba, köztük a batizfalvi csúcs mint gáncstalan gránit gula lép a szem elé, a Tátraesúcs pedig még hatalmasabb, és az egész hegység fellett komoly méltósággal s fönséggel uralgó alakjával imponál; meszebb távolságban a legfantasztikusabb alakok, szarvak s tetők valóságos köerdőként tűnnek fel; dél felé kedvesen időz a szem a szepesi szép rónán. Két tengerszem, a batizfalvi és a csorbai tó, már utközben mutatták csillogó szép viktükrüket.

*) Az eddigi magassági számok saját Naudet-féle Aneroid-méréseinkre alapítvák.

A látvány annyira lekötött, hogy csak 9 órakor indulánk tovább. A kis csúestól a nagy gerlachfalvi csúsig a légtávlat csekély, de annál nagyobb tettel a távolság s fárasztóbb az utja. Az összekötő hegyhát, egy éles sziklás fűrészgerincez számtalan egymás mellett közel fekvő rovátkoktól áttörve és a gerincezvonalt e szerint torony s sziklaorom-sorokra szaggatva vonul a kis csúestól a nagyig és félív alaku nyergét képez, mely egyáltalán járhatatlan; mert a sziklaképződmények itten bámulatos merészség- s nagyszerűséggel alkotvák. A gránit szilárdsága miatt ugyanis az oldalgerincek, bordák s lejtők nagy hajlasi szögek alatt képesek magokat fentartani és képeznek azután különbnél különb szarv-, szál-, tűformákat, dült szirteket, meredek s járhatatlan laza kövekkel borított lejtőket, roskadással fenyegető falakat és sötét hasadékszerű nyílásokat. Szerencsére az érintett fűrészgerincez nyugoti oldalán a lejtőzetten számtalan vizvájta érmeder, eresz s vágány vonul lefele s alant mint csillagnak sugarai összefutnak. Minden pár ily horony vagy vályuszerű repedék között iszonyatosan szétrombolt sziklabordák húzódnak a batizfalvi völgyfenék felé, itt-ott egy bemetszésen, egy hasadéknyíláson keresztül átkelést engedve az egyik ereszből a másikba. E vizmosásos csatornák azok, melyek egyedül teszik lehetővé a közbenső gerincez s kulmináló pontjának megmászását. Eltökélt szándék mellett hamar aláereszkedünk a kis csúcs melletti első vágányon a batizfalvi völgy felé és megkerüljük a meredeken aláeső első bordát, a második vízereszen meg felfele kapaszkodunk, míg átmenet nem mutatkozik a következőbe, abban újra lefelé szállunk és ismételten megkerüljük a következő éles kőbordákat. Érdekes ezen ereszmászás közben a „kövályu“, egy három-négy öl hosszú repedék egy 45° hajlással alászökő sima sziklalapban, melynek alsó része épen egy kis mélyedék felett végződik. Itten a derék vezető keresztbe ül a repedékben, úgy hogy követője nem látja a mélységet; a kisiklás legrosszabb esetében fentartatik a kövályu alsó végén.

Az elért magassági szirt azonban inkább s inkább egyre vesz; a leereszkedések a hornyokban gyakoriabbak, mint a fölfelé kuszások; már azt hisszük, hogy a batizfalvi völgybe kell lemennünk, amikor kalauzunk mélyen lábaink alatt hócsíkok közt zöldellő sivár gyepfoltra mutatva mondja, hogy odáig kell még lejutnunk; a következő kőbarázdában még is fölfelé vézelel bennünk, mert az elénk rakódott sziklahuzam csak fent a magasban enged rést az átjuthatásra a másik esőrepedékbe, mely azután csakugyan odavisz a jelzett helyhez. Mélyebbre többé nem kuszunk. Mostantól tehát állandóan fölfelé kapaszkodunk szigszegeken haránt egy falazaton, mely sziklaerdőként el van borítva roppant kőszalakkal s dőczkökkel. Közben-közben a hócsíkokon egy marok tiszta hó, vagy az árnyas hornyolásokban egy gyenge jégcsap szolgál enyhítő-szerűl irtózatosszomjunk ellen.

Valahára eljutánk egy hosszú érmederhez, mely mélyen alant elérve, szédítő magasságba vonul fel közel a gerlachfalvi csúcs mellé. Örökös hó takarja keskeny meredélyes ágyát. Szerencsés, ki fris havat talál benne, az meglehetősen biztos léptekkel jut rajta egészen a csúcsig. Mi régi, félig jéggé fagyott havat leltünk benne, mely minden lépést bizonytalanná tett. Hegyi lábvasak nélkül kénytelenek valánk a hósávolyt oldalt hagyni és az éles sziklagerincz ez utolsó s mindannyi közt legmeredekebb hajlatán kuszva - mászva kapaszkodni fel a falak vad futása közben, a melyeket szertelen szakadozott ugynevezett léptek szeltek keresztbe, míg végre a rég várt gerincz s azon néhány lépéssel maga a nagy gerlachfalvi csúcs hangos ujjongások közt meg volt mászva. Délelőtt 11 óra volt, mikor a főcsúcsra 8414 láb, vagyis 2659^m/ magasságban állánk a tenger színe felett. *) Hirtelen támadt köd borítá akkor a tájt, a felhők közepében állottunk, később azonban leszállottak azok lábaink alá s lassankint kitisztult a láthatár.

Mint a legtöbb csúcsnál a Tátrában, úgy itt is a legmagasabb tető hosszukás, keskeny s összerogyott kőromokból alkotott taréjforma gerinczéből áll, mely azonban sehol sincsen annyira szétszaggatva, vad hegyekre élesen kifürészelve,

*) Ezen és a következő magassági adatok Fuchs Frigyes trigonometriai felvételein alapulnak (l. Die Central - Karpathen); csak a bécsi lábak ($1' = 0.316081^m$) lettek méterre átszámítva.

roppant tornyokra tördelve, mint ennél. E tekintetben, az iszonyu szaggatottság ijesztő jelenségében alig fogja magát a gerlachfalvi csúcs más által fölülmulni engedni. Magát a legfelső pontot tulajdonképen körülbelül egy méter széles kőtuskó képezi: a legmagasb gránitkő széles Magyarországon. Kényelmesen megmelegítve oly kedves helyecske volt az a kipihenésre, hogy két órán át letartóztatott bennünk. A mult évben felállított köemberke épen állott még ott.

Az oly éles csúcs, mint a gerlachfalvi, melynek falai hirtelen meredekséggel zuhannak alá, ugy, hogy alsó részletei elfödvék, teljes érzését nyújtja a magas izoláltságnak és az által fokozza a kilátás hatását. Kőfoltunkon — csak annyira kemény ne lett volna! — könnyen azt képzelhetők, mintha a légkör teljes közepén lebegnénk minden összeköttetés nélkül a földdel alattunk. A szilárd föld néhány lépésre esizmáink orrától ugy látszott, mintha véget érne és a legközelebb fel-tűnő tárgy volt hozzánk egy sziklaóriás a szomszédban, a fölséges Tátracsúcs (2535^m), a karpátok e Matterhorn-ja.

A kilátás szép s nem is lehet másként. A hegyvonalnak kellő közepén, a középlánczolat legmagasabb emelkedéseinek közvetlen közelében lépve ki a főgerinczből a gerlachfalvi csúcs, a hegységnek teljes legszebb részére tekint alá szakadatlan panorámában. Nem hiányzik itt a tekintet előtt egyike sem a nagyobb s méltán híres csúcsoknak. A körszemle átkarolja a hegyesoportozat főtörzsét és elhatol a távolban ködlő lengyel lapályoktól le a gömör-zólyomi érczhegyek kékes körvonalaig. Leginkább szembeötlenek kelet felé: a Szekrényhegy (2492^m) és Szalóki csúcs (2454^m) a közelben, távolabb a Középgerincz-torony (2467^m), a szép sudaralaku Lomniczi-csúcs (2636^m) drabantjaival s szomszédjával a Késmárki-csúcsesal (2554^m), a tömeges emelkedésével imponáló s örök hómezőkkel környezett Jégvölgyi-torony (2631^m) és mögötte a bélai Mészárszékek fehérló mészfalazataikkal (2064^m); nyugot felé a legkülönbélebb csúcsalkatok nagy száma valóban meglepő: itt mutatkoznak a tűformájú kihegyezett batizfalvi- (2544^m) és a dombordad Tengerszemcsúcs (2210^m), a kúpmódra nyomott Bástya (2433^m) és fölébe merészen felnyulakodva a szép Krivánnak (2501^m) hajlott görbe szarva, háta mögött a harangokként szélesre terpedt tetői a lipitói előhavasoknak — kiválólag pedig a magyar és lengyel oldalon emelkedő szám-talan csúcsok s sziklaormok, éles gerincek s szaggatott falak között e merev kővilágban: egy imposans meredélyes torony, a közeli Tátracsúcs, legközelebb környezetével a legszebb, legmegkapóbb kép a kilátásban.

Még egyet csak e helyről. A jobbról balról tátongó feneketlenségek oly rémitő rombolást mutatnak, az ezer meg ezer torony oly ijesztőn tekint alá a mélységbe, hogy annak láttára az ember önkénytelen megborzad. Altalán a Tátrán kívül nem egy könnyen akad hazánkban sőt messze földön oly pont, mint ez, mely annyira megismertessen bennünk a való komolysággal, mely borzadályos falak, rögtön tátongó mélységek közelében támad és a lelket hatalmasan megragadja s az akaratot aczélosítja. Hasztalan kutat itt a szem enyhe lejtők után, melyek főleg begyepesedvék, vagy összedőlt sziklalépesők s fokok után, mint a melyek a palakőzetet jellegzik. Köröskörül minden merev itt, minden vonal hirtelen meg van törve, minden patak zuhatag, az egész Tátra egy sziklatömb tetőitől le a Vág-Poprád völgyfenekéig, melybe átláthatlan tömkelegével esik alá.

Két órát időztünk a csúcson. Kutyánk még mindig szomorú merev tekintettel, mozdulatlanul feküdt egy kőgödörben. A szegény állat sajnálatunkat keltette fel. Enni adánk neki, de a nagy fáradtság miatt velünk együtt nem izlett neki. Elindulásunk előtt még egy zergét pillantánk meg a lengyel nyereg felé néző lejtőkön; fejét vizsgán fordítá felénk. Egy szirttuskó, melyet embereink a sziklaparkányról legördítének, közel érte a megiramlott állatot és dőngve zuhant alá a felső Felkavölgy képletű sziklaföldjére.

Miután jegyzeteinket jól elzárva hátrahagytuk, a lemenetelhez láttunk (d. u. 1 órakor). Az tetemesen nehezebb volt; mert vezetőnk, hogy a rettegett felső hóbarázdát kikerüljük, új irányt keresett és követett. De ezzel valóban gonosz mászás kezdődött, gyakran ismétlődő le- és felkuszás sziklás gerincek, ferdén hajló s meredélyektől környezett kőlapok fölött, aztán merev falakon és tűskeformára képződött hegybordákon, mélyen bevált, üreges utcákhoz hasonló vízcساتornákban, szóval szakadatlan kapaszkodás volt az kézzel-lábbal két órán át, amíg t. i. el nem érők a kis csúcsot (3 órakor). Eközben kutyánkat is elhagyta eddigi bátorsága; egy nagy

sziklahasadék előtt, melyet átugrani nem mert vinszorgva s nyöszörögve elérte előhaladásának határát; több ízben gázdájának kellett ölbé yennie. Érdekes s tán legveszélyesebb munka volt eközben a menet a „kürtőben,“ azaz egy kéményformán átlukasztott sziklatoronyban, hol tisztán a hát és térdek segítségével kelle fölfelé vergődni; valóságos kéményseprő munka! A legkisebb vigyázatlanság itten ha nem is halálos, de szomoru következményeket vonhatná maga után. Az ily utak azonban rendesen csak akkor járnak komoly veszélylyel, ha a szem nyugtalanítva van. Mert hát „hegymászók ép ugy, mint részek s gyermekek, különös gondviselés alatt állanak, a mely által gyakran egészen közönséges uton is megszabadulnak a haláltól“ — írja egy jeles hegymászó, Payer Gyula. Ekként a legveszélyesebb ut a nagy csücsztől a kiesinyig baj nélkül lett megtéve, utóbbinál $\frac{1}{2}$ órai nyugalom tartva, azután a leirt irányban, a katlan felső szélén azonban más nehezebb ösvényen (mint sejtők, hogy kalauzunk tisztét a hordár hamar el ne tanulja) ujra ügygyel-bajjal kuszva, végül a roppant terjedelmű kősvatag fölött bágyadtan bilansirozva jutánk az utolsó magaslatra a felkai völgy fölött. Itt az est kezdett szürköltni. Még egy pillantás vissza a délre húzódó gerincek vad phantasticus sziklaformáira, a melyek kevély ormait napfény már nem érte; a gerlachfalvi katlanak rémitő mélysége, melybe a barnaszürke éj határozottan betolult, mialatt a hegység legfelső tetőin még az alkonyat halvány szürkölete derengett, és az a pillanat, mikor a nap ríktó veresben uszó láthatáron a Kriván csoportozat árnyékos alakjai mögött leáldozott — hatalmas benyomást tőnek ránk. A Felka átkelésnél ujra fél óráig megpihenve, onnét $1\frac{3}{4}$ óra mulva a hűvös estszellő üdítő hatása alatt megújult erővel tartottuk (esti $\frac{3}{4}$ 10-kor) bevonulásunkat Tátra-Füreden.

Az egész ut — betudva 5 órai pihenési időt — $20\frac{3}{4}$ órát vett igénybe; mert egyrészt a sötét éj, azután a nagy társaság, végre a különös elővigyázat s óvatosság miatt nagyon lassan intéztetett a menet. A résztvevők kisebb száma mellett és némi iparkodással a menésben rövidebb idő alatt is meg lehet tenni. Közönséges haladással nem lehet 4 óránál hosszabb mászást felvenni a Felkától a kis csücsig és azután két órát a főcsücsig. Lejövet pedig 2 óra a kis csücsig és 3 óra a Felkáig, a honnan végül T.-Füredig 2 óra mindig elég leend félíg-meddig jó gyalogolónak. E szerint a gerlachfalvi csücs megmászása T.-Füredtől 15 órába kerül — a pihenési időn

kivül. E partie tehát a szokásos Tátrakirándulások között a leghosszabb s egyszersmind a nehezebbek közé tartozik; azért azonban kivihető komoly veszély nélkül középszerű hegymászóktól is, ha mentek a szédelgéstől. Általában a gerlachfalvi csúcs sokkal jutalmazóbb, mint a Kriván, szalóki, meg a lomniczi s általában a legtöbb csúcs, melyeket megmászni szokták; azonban körszemlére felülmulja őt tapasztalatunk szerint az alacsonyabb, de legszebb kilátásu Tengerszemcsúcs, mely azért „Magyar-Riginek” is szokott nevezetelni.

A magas Tátrának tengerszemei.

Adalék azok mélységi kutatásához.

Dr. Dezső Dénes tanártól.

Ellentétben a síksági tavakkal a kárpátok hegyrendszerében létező kisebb-nagyobb hegyi tavakat közönségesen „tengerszemek”-nek nevezi a nép.*)

Ez elnevezés mindenesetre népünk költői felfogásáról tesz bizonyosságot. Avagy tudná-e akár a legmagasabb reptű költő szebb néven nevezni, jeléül a Tatra hegytömekegében

*) L. Hunfalvy János: „A magyar birod. természeti viszonyainak leírása.” Pest 1865. — 3-ik kt. 489. lapon általán a magyarországi tavakról szólóban: „A hegyi tavakat többnyire tengerszemeknek nevezik.”